

צווארון מאחור

גולש על מעילי שמלה, העשוי פפירו שחור. הדגם נראה לפני כשמלה חלקה ומאחור כמעיל ענוד צעיר.

רשת דייגים

מכילה הפעם פתיון מסוכן לגברים. הרשת הנועזת עשויה בצורת שני משולשים מחוטי ד.מ.צ. חומים. היצירה מכסה על הפתיון המוצנע בשכבה נוספת: ביקיני.

אגדת פאר מדרגית. גם נשות פאריס הולכות לחוף התכלת בתלבושת החריטה הזאת מזה שנתיים.

ברור, שהאופנאי הרציני והמתון, ז'אק היים, הפגין מחדש את קצמו המשובת, כשעל המסלול ריחפו חליפות המשי האביביות הפיקאנטיות, בעלות הגב התפוח האלגנטי (ראה תמונה), שקנו את לב האירופאיות, לפני לא יותר מחמש שנים ומשהו.

דווקא ברגע עוצר-הנשימה, כשהדוגמניות התחילו להציג את השמלה המתרחבת — המלה האחרונה של פאריס משנה שעברה — ניצב המלצר לפנינו. הוא החזיק מגש והדגים מכנסים פראקטיות בצבע שחור לזהט עם מקטורן עשוי בד כביס, אם כי בנוסח שמרגי. במקטורן המעניין הזה בלטו להפתעתנו הגדולה לא יותר משני שרוולים, אבל בגיורה מצויינת. היה לו חזה שטוח אבל הכפתורים היו בצבע אחיד, וייצגו את הווס קוטור. ביד השנייה מזג את הנוזל בגוון ח'מיקפה האופנתית, לספל בלי תחתית.

שאלנו בנימוס נהדר אם זה הניו-לוק 62 של השולחן. "אני לא מבין טוב עברית", החזיר בחיוך איסימטרי, שהשתלב להפליא באופנה הכללית של 61. מעל הכתף השמאלית שלו אפשר היה להבחין בחתיכת סימפונייה אדומה, שצדה על המסלול.

קראו לה, ללא ספק, להיגראנד-בולוואר, אבל יתכן גם סימונה. זו רק השערה היפותטית, מפני שהרמקול שוב היה אילם, והתאירה מבולבלת.

"אפשר לקבל תחתית?" שאלנו בקול פיקאנטי משובץ בתחינה חביבה. "לא!" השיב המלצר. תחת זרועו, שהחזיקה במגש, הציצה מכפלה מרהיבה, מתנופפת בחוצפה פעמונית-אורגינאלית, לשעות-אחר-הצהריים. רק לרגע שמחנו כשגילינו שהאלכסון עדיין בפאסון. לא נצטרך לחדש את המלתחה.

שאלנו מדוע יש כאן הפליות בחלוקת תחתיות. למה לאחרים יש? איזה יחס זה? "הן פשוט נגמרו", הסביר המלצר שלנו בקול חשוף. "אנחנו מוכנים לשלם בעד תחתית", התחנונו בקסם שחור.

"אני מצטער. הפעם זה לא יעזור. אין לי", קבע המלצר בעל חפזות-השרוולים המזוייפים, הצמודים למקטורן-הבד. תכסיס אופנתי זה חזר

פנת סן טרופז של השנתיים האחרונות, האומרת מילוי. האוברול עשוי משבצות זעירות בכחול-שחור מן החורף שעבר. היים מציע זאת לפלז'ה.

אלטע צווישן

בשמלות רבות למדי של האמן ז'אק היים הפאריסאי.

★ ★ ★

היינו מיואשים, אף על פי שהטננו היה כחול באותו רגע. אנחנו רגילים לשחות את הקפה בתצוגות רק עם תחתית. מתחת לזרוע של המלצר כבר הספיק הגוף להשתנות. הבחנו בקטעי שמלות פרחוניות, כמו אלו שנתנו לעוזרת לפני שלוש שנים וחצי. המלצר עדיין עמד לפנינו והביט מרוכז אלכסוניות לפתע נידלק. "מצאתי, מצאתי", הוא טס לשולחן הקרוב וחזר משולהב עם התגלית: תחתית. "איזה מול, היא גמרה רק הרגע", הודיע ארכימדס עם הטס והגיש לנו בגאווה לאומית תחתית עם שלולית קפה שהותירה הגברת האלגנטית מהשולחן הסמוך. אמרנו לו "תודה" רבה-תודה-רבה. בעיניים זולגות והוא אמר בענווה: "על לא דבר, על לא דבר."

את הפינאלה הזוהר זכינו לראות במסגרת טבעות, לא דרך בית-השחי. עכשיו כבר מותר לגלות: זה היה מצעד מפואר ווירטואוזי של הפרות החלומיות של ניו-לנדר מישראל. בראיית-שחאנץ בשאמפאניה, נמר ספורי טיבי, מינק טומרלין בהיר, אותם ראינו במלוא הדרם בתצוגה לפני חודשיים במלון דן. אכן, זה היה חלום בהקיץ. הדראמה של העונה, אולי מוקינה, אבל בהחלט מתאימה לכל הגילים ובמיוחד עשירה. בסך הכל אפי שר להודות שזו היתה תצוגה יפה מאד, נקיה, ומעור דדת בכל המובנים. היא הוכיחה ברורות, שז'אק היים יודע לתפור ויש לו עתיד. יתכן שלא תמיד עוררה התפעלות, אבל ללא ספק היתה מלאת סימפונייה אדירה וקרעה אנחות הערצה בלתי-פוסקות. ובכלל צריך שתהיה תצוגת אופנה פעמיים ביום. זה עוזר גם למלחמה בשחפת.

אופנת הטבור

החשוף שעוררה התלהבות ב- תצוגה בן העידה על פינור האופנה הישראלית בשתי עונות אחר אופנת החוף האירופאית.